

Arrest

nr. 141 151 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die in Spanje werd erkend als vluchteling, meldt zich op 17 januari 2013 aan bij de administratieve diensten van Denderleeuw, alwaar zij in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 16 april 2013.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 juli 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 23 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

'In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister wordt aan [...]

het bevel gegeven om binnen de 7 (zeven) dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

[...]

(X) 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Regelmatig verblijf verstreken”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen in een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt vast dat verzoekster geen hogere rechtsnormen inroept waaraan zij alsnog een belang zou kunnen ontleen en dat aldus niet blijkt dat de vernietiging van de bestreden beslissing haar enig nut kan opleveren.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting brengt verzoekster geen argumenten naar voor betreffende de door verweerder in de nota opgeworpen exceptie.

De Raad stelt vast dat verzoekster zelf aangeeft dat zij slechts een aankomstverklaring had geldig tot 16 april 2013 en dat zij in wezen de vaststelling niet betwist dat haar regelmatig verblijf in het Rijk was verstreken en zij langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Wezenlijk betwist zij niet dat zij zich bevond en bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt ook niet dat bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich verzetten tegen de toepassing door verweerder van voormelde wetsbepaling. In deze situatie blijkt niet dat verzoekster een belang heeft bij het aanvechten van de bestreden beslissing, gelet op de gebonden bevoegdheid waarover het bestuur bij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel beschikt. Er blijkt niet welk nuttig voordeel een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing verzoekster nog kan opleveren, nu zij geen elementen aanbrengt die tot gevolg hebben of kunnen hebben dat verweerder niet langer gebruik kan maken van zijn gebonden bevoegdheid of enkel mits een andere invulling hiervan.

De Raad stelt verder nog vast dat het door verzoekster naar voor gebrachte middel in wezen een kritiek betreft op een beweerdelijk voorafgaandelijk genomen beslissing waarbij een door haar gevraagde verlenging van haar aankomstverklaring zou zijn geweigerd omdat zij geen nationaal paspoort kon voorleggen. Deze kritiek is op zich evenwel vreemd aan de thans bestreden beslissing en is dan ook niet dienstig in het kader van huidig beroep. De thans bestreden beslissing is op geen enkele wijze gesteund op het gegeven dat verzoekster niet in het bezit zou zijn van een nationaal paspoort. De Raad kan bovendien ook slechts vaststellen dat noch uit het administratief dossier noch uit de stukken zoals aangebracht door verzoekster als dusdanig een door haar ingediende aanvraag tot verlenging van de aankomstverklaring blijkt. Het stond verzoekster ook vrij een eventueel genomen beslissing tot weigering van verlenging van de aankomstverklaring, die in casu evenwel niet blijkt, in rechte aan te vechten, doch er blijkt niet dat dit het geval is. Weliswaar bevindt zich in het administratief dossier een bericht van de gemeente Denderleeuw aan verweerder van 13 mei 2013 dat verzoekster een paspoort heeft gevraagd bij haar nationale autoriteiten, doch zij een paspoort en een arbeidskaart B diende voor te leggen voor het verstrijken van de aankomstverklaring en zij naliet dit te doen. Aldus blijkt andermaal nog niet dat verzoekster verweerder uitdrukkelijk verzocht om een verlenging van de aankomstverklaring. Deze bewoordingen, met name de vermelding van de arbeidskaart B, doen vermoeden dat er mogelijk wel sprake was van een verzoek om machtiging tot een verblijf in toepassing van artikel 25/2, § 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling voorziet op zich evenwel niet in enige tussenkomst van verweerder. Indien verzoekster van mening was dat de burgemeester of zijn gemachtigde deze aanvraag ten onrechte niet heeft toegekend, of deze ten onrechte niet in overweging heeft genomen of hieraan geen gevolg gaf, dient zij op te komen tegen de beslissing-nemende instantie ter zake, met name de burgemeester van Denderleeuw. Er blijkt niet dat verzoekster dit heeft gedaan. Door verder op louter algemene wijze op te merken dat haar kinderen in België schoolgaand zijn en zeer goed geïntegreerd zijn, blijft verzoekster ook in gebreke toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing zou zijn genomen met miskenning van de wet of de beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat zij een belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juli 2013 (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen aangaande de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS